

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Ludmily Sandnerové ve věci

žalobce: **Y. M. M.**, narozený dne X
státní příslušnost X
pobytem na území republiky X
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2018 č. j. MV-108205-5/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále též „*městský soud*“) se žalobce domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný potvrdil usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové migrační politiky (dále též „*prvostupňový orgán*“), ze dne 11. 7. 2018 č. j. OAM-9006-6/TP-2018. Tímto usnesením prvostupňový orgán podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona č. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*ZPC*“) zastavil řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu (dále též „*žádost*“), kterou dne 27. 6. 2018 podal účastník řízení, nyní žalobce, neboť žádost byla podána na území, ač k tomu nebyl účastník řízení oprávněn.
2. Podané žalobě podle správního spisu předchází tento skutkový děj:
3. Dne 27. 6. 2018 účastník řízení podal u prvostupňového orgánu předmětnou žádost (o povolení k trvalému pobytu). V rubrice č. 15 úředního tiskopisu žádosti vymezil účel pobytu na území takto: „§ 68 z. č. 326/1999 Sb. (5 let v ČR)“. V rubrice č. 17 označené jako „předchozí pobyt na území delší než 3 měsíce“ uvedl k důvodu pobytu „doplňková

ochrana-Ústí nad Labem“. V rubrice č. 20 nazvané „den vstupu na území“ uvedl rok „2011“.

4. Z lustrace cizinců provedené prvostupňovým orgánem dne 27. 6. 2018 k osobě účastníka řízení vyplývá, že účastníku řízení nebyla prodloužena doplňková ochrana.
5. Podle rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 7. 5. 2018 č. j. OAM-227/LE-LE05-P07-PD4-2010 s doložkou právní moci dne 15. 6. 2018 (dále též „*rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany*“) bylo účastníku zastaveno řízení o prodloužení doplňkové ochrany podle § 25 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*zákon o azylu*“). V odůvodnění jmenované ministerstvo uvádí, že dne 21. 3. 2018 podal účastník řízení žádost o prodloužení jemu udělené doplňkové ochrany na území republiky. Správní orgán vyzval účastníka, aby se dne 4. 5. 2018 dostavil k pohovoru ve věci jeho žádosti o prodloužení doplňkové ochrany. Ačkoli účastník výzvu osobně převzal dne 16. 4. 2018, k pohovoru se v určený den bez omluvy nedostavil. Správní orgán proto řízení ve věci žádosti o prodloužení doplňkové ochrany zastavil. Toto rozhodnutí bylo prvostupňovému orgánu k předmětnému řízení o žádosti doručeno dne 4. 7. 2018.
6. Dne 11. 7. 2018 prvostupňový orgán usnesením č. j. OAM-9006-6/TP-2018 zastavil účastníkovi podle § 169r odst. 1 písm. c) ZPC řízení o předmětné žádosti. V odůvodnění uvedl, že předně zkoumal splnění podmínek pro podání žádosti, a to ke dni podání žádosti. Z rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 7. 5. 2018 č. j. OAM-227/LE-LE05-P07-PD4-2010 s právní mocí dne 15. 6. 2018 vyplývá, že účastníku bylo zastaveno řízení o prodloužení doplňkové ochrany. Proto v den podání předmětné žádosti dne 27. 6. 2018 účastník řízení již nepobýval na území republiky na základě doplňkové mezinárodní ochrany, která by jej opravňovala k podání žádosti podle § 68 ZPC na základě § 69 odst. 5 písm. b) ZPC. Podle § 2 odst. 3 zákona o azylu se osobou požívající doplňkové ochrany rozumí cizinec, kterému byla udělena doplňková ochrana, a to po dobu platnosti rozhodnutí o udělení nebo prodloužení doplňkové ochrany. Osobou požívající doplňkové ochrany se rozumí cizinec, který podal v době platnosti rozhodnutí o udělení nebo prodloužení doplňkové ochrany žádost o prodloužení doplňkové ochrany, a to do doby nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva o této žádosti. Jelikož účastník nepobýval na území na základě žádného z pobytů uvedených v taxativním výčtu pobytových oprávnění podle § 68 odst. 5 ZPC a návazného § 69 ZPC, žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území nebyl účastník oprávněn podat. Prvostupňový orgán proto zastavil řízení podle § 169r odst. 1 písm. c) ZPC. Proti tomuto rozhodnutí podal účastník řízení odvolání s obsahově shodnými námitkami, jaké uplatnil v žalobě. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.
7. Dne 11. 7. 2018 žalovaný napadeným rozhodnutím č. j. OAM-9006-6/TP-2018 potvrdil usnesení prvostupňového orgánu. V odůvodnění odkázal na jeho obsah, ztotožnil se s ním a doplnil, že v době podání žádosti účastník nesplňoval podmínku podle § 69 odst. 5 písm. b) ZPC, jelikož nepobýval na území na základě prodloužení doby doplňkové ochrany. Účastník proto nebyl dne 27. 6. 2018 oprávněn podat žádost o povolení k trvalému pobytu na území.
8. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojí podanou žalobou. Uplatněné námitky lze rozdělit do těchto žalobních bodů:
9. V *prvním žalobním bodu* žalobce namítá, že napadené rozhodnutí odporuje ZPC. Žalobce uvádí, že ke dni 27. 6. 2018, kdy podal předmětnou žádost, pobýval na území republiky na

základě cestovního průkazu totožnosti č. X s vyznačenou doplňkovou ochranou do 15. 5. 2018 a následně prodlouženou dobou platnosti do 30. 6. 2018 (dále též „*doklad*“). V den podání žádosti pobýval na území republiky na zmiňovaný doklad v režimu azylového řízení. Tento doklad mu byl vydán podle zvláštního zákona ve smyslu § 69 odst. 5 písm. b) ZPC. Odlišný výklad by byl v neprospěch žalobce, a tudíž nezákonný. Napadené rozhodnutí je proto rozporné s § 2, 3, 4, 6 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*správní řád*“), s § 68 ZPC i čl. 8 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod.

10. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce považuje napadené rozhodnutí za přepjatě formalistické, nepřiměřené okolnostem, které neodpovídá veřejnému zájmu, jelikož podaná žádost byla realizována dva dny poté, co skončilo řízení o prodloužení doplňkové ochrany. Pro žalobce bylo napadené rozhodnutí vydané v nepřehledném režimu, jelikož prvostupňový orgán odmítl ukončit pobyt žalobce vydáním výjezdního příkazu a současně mu prodloužoval doklad v řízení o prodloužení doplňkové ochrany, opravňující žalobce k setrvání na území, a proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany mohl podat žalobu.
11. *Ve třetím žalobním bodu* žalobce uvádí, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, nebyly v něm vysvětleny úvahy, kterými se správní orgány řídily při posuzování pobytového oprávnění žalobce v době podání žádosti a ve vztahu k pobytu, který mu byl prodloužen do 30. 6. 2018, toliko uvedly, že žalobce nebyl oprávněn žádost podat.
12. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ze dne 28. 1. 2019 navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Setrval na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí, odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, zejména na odůvodnění části III. a na spisový materiál. Námitky žalobce považoval za nedůvodné.
13. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „*s. ř. s.*“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud rozhodl o věci samé bez nařízení jednání, jelikož žalobce i žalovaný s takovýmto projednáním věci výslovně souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), a shledal, že žaloba důvodná není.
14. Městský soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:
15. Podle § 68 odst. 1 ZPC *povolení k trvalému pobytu se na žádost vydá cizinci, který ke dni podání žádosti pobývá na území nepřetržitě po dobu nejméně 5 let.*
Podle § 69 odst. 5 písm. ZPC *žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 podává cizinec ministerstvu, pokud na území pobývá nepřetržitě 5 let a v době podání žádosti pobývá na území: a) na povolení k dlouhodobému pobytu, b) na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu, nebo c) během lhůty k vycestování stanovené z důvodu ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie uvedeného v § 87f odst. 5.*
16. Podle § 2 odst. 3 zákona o azylu *osobou požívající doplňkové ochrany se rozumí cizinec, kterému byla udělena doplňková ochrana, a to po dobu platnosti rozhodnutí o udělení nebo prodloužení doplňkové ochrany. Osobou požívající doplňkové ochrany se rozumí dále cizinec, který podal v době platnosti rozhodnutí o udělení nebo prodloužení doplňkové ochrany žádost o prodloužení doplňkové ochrany, a to do doby nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva o této žádosti.*

17. Podle § 169r odst. 1 písm. c) ZPC *usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec, který podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.*
18. *V prvním žalobním bodu žalobce namítá, že napadené rozhodnutí odporuje ZPC. Žalobce uvádí, že v době podané žádosti dne 27. 6. 2018 pobýval na území republiky na základě dokladu č. X s vyznačenou doplňkovou ochranou do 15. 5. 2018 a následně prodlouženou dobou platnosti do 30. 6. 2018 a v den podání žádosti na území republiky pobýval na uvedený doklad v režimu azylového řízení. Tento doklad mu byl vydán podle zvláštního zákona ve smyslu § 69 odst. 5 písm. b) ZPC. Odlišný výklad by byl v jeho neprospěch, a tudíž nezákonný. S uvedeným tvrzením se soud neztotožnil.*
19. *V předmětné věci soud neshledal žádný rozpor s ustanoveními ZPC. Ze správního spisu vyplývá, že podle rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 7. 5. 2018 s právní mocí dne 15. 6. 2018 bylo řízení o prodloužení doplňkové ochrany žalobci zastaveno. Tuto skutečnost strany nespoujají, proto se touto otázkou městský soud zabývat nebude. Jelikož žalobce předmětnou žádost podal dne 27. 6. 2018, tedy po právní moci rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, podal ji nikoli v době, kdy s ním bylo vedeno azylové řízení. Není rozhodné, že platnost dokladu, který žalobce zmiňuje, mu byla prodloužena do 30. 6. 2018. Bylo tomu tak pro řízení pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Správní orgány obou stupňů správně dovodily, že v den podání předmětné žádosti dne 27. 6. 2018 žalobce nepobýval na území republiky na základě doplňkové mezinárodní ochrany, neboť řízení o ní mu bylo dne 7. 5. 2018 s právní mocí dne 15. 6. 2018 zastaveno. Jelikož žalobce podle shora uvedeného § 68 ZPC za použití § 69 odst. 5 písm. b) ZPC a § 2 odst. 3 zákona o azylu, které městský soud cituje shora, již na území republiky na základě pobytového povolení z azylového řízení nepobýval, nebyl tudíž oprávněn žádost o trvalý pobyt podat. Přitom zvláštním právním předpisem jak má na mysli § 69 odst. 5 písm. b) ZPC se rozumí buď zákon o azylu, či zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, což nebyl případ žalobce, jak tvrdil. Výklad, který učinily oba správní orgány, městský soud nepovažuje za nezákonný.*
20. *Dílčímu tvrzení žalobce, že napadené rozhodnutí je rozporné s § 2, 3, 4, 6 a § 68 odst. 3 správního řádu s § 68 ZPC a čl. 8 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod, městský soud nemohl přisvědčit. K takto obecně formulovaným odkazům žalobce na porušení zákonných ustanovení lze uvést, že s ohledem na zásadu dispozitivnosti soudního řízení správního není možné, aby žalobce předmět soudního přezkumu vymezil nekonkrétním odkazem bez souvislosti se skutkovými výtkami, jelikož se nemůže jednat o pouhý obecný, typový odkaz. Musí se jednat o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu či listinách zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005-58). Soud je povinen vypořádat jednotlivé žalobní body, aby nezatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, není ale povinen na základě vágních odkazů žalobní body či podpůrné argumenty dohledávat ve spisech či v zaslaných dokumentech. Opačný postup by porušoval dispoziční zásadu a zasahoval by do rovného postavení účastníků řízení (§ 36 odst. 1 s. ř. s.). Jinými slovy, není na soudu, aby v odkazovaných podáních vyhledával skutečnosti, které jsou způsobilé být součástí žaloby. Tam, kde takto formulovaný „žalobní bod“ soud přezkoumá, zatíží řízení vadou, která má vliv na zákonnost jeho rozhodnutí (viz četná judikatura Nejvyššího*

správního soudu, např. rozsudky ze dne ze dne 25. 6. 2010 č. j. 5 Afs 91/2009-123; ze dne 20. 7. 2010 č. j. 8 As 65/2009-111; ze dne 30. 11. 2011 č. j. 5 As 5/2011-68; ze dne 18. 7. 2013 č. j. 1 Afs 54/2013-36; ze dne 23. 1. 2014 č. j. 9 Afs 46/2013-26; ze dne 29. 4. 2014 č. j. 6 As 128/2013-37; ze dne 27. 8. 2014 č. j. 3 As 121/2013-40). Předmětná rozhodnutí soud posoudil optikou zde uvedenou a neshledal je rozporná s uvedenými ustanoveními zmiňovaných zákonů.

21. První žalobní bod není důvodným.
22. *Ke druhému žalobnímu bodu*, v němž žalobce považuje napadené rozhodnutí za přepjatě formalistické, nepřiměřené okolnostem, které neodpovídá veřejnému zájmu, jelikož podaná žádost byla realizována dva dny poté, co skončilo řízení o prodloužení doplňkové ochrany, městský soud uvádí, že z ničeho konkrétního neshledal, že by došlo v předmětné věci k přepjatému formalismu, který by byl nepřiměřený okolnostem a odporoval by veřejnému zájmu. V tomto směru soud odkazuje na výše vysvětlenou dispoziční zásadu.
23. Městský soud považuje za vhodné připomenout časovou posloupnost úkonů provedených v předmětném správním řízení. Dne 27. 6. 2018 žalobce podal předmětnou žádost, dne 4. 7. 2018 prvostupňový orgán obdržel do spisu rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany a dne 11. 7. 2018 prvostupňový orgán rozhodl. Z uvedeného časového sledu událostí vyplývá, že sedmý poté, co žalobce podal předmětnou žádost, prvostupňový orgán obdržel rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Po dalších sedmi dnech poté, co prvostupňový orgán obdržel rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, vydal ve věci prvostupňové rozhodnutí. Žádné rozmezí dvou dnů, jak namítá žalobce, městský soud z tohoto sledu událostí neshledal.
24. V dílčí námitce žalobce uvádí, že napadené rozhodnutí bylo vydané v nepřehledném režimu, jelikož prvostupňový orgán odmítl ukončit pobyt žalobce vydáním výjezdního příkazu a současně mu prodlužoval doklad v řízení o prodloužení doplňkové ochrany, opravňující žalobce k setrvání na území, kdy proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany mohl podat žalobu.
25. Žádný „nepřehledný režim“ v právě projednávané věci městský soud nezjistil. Žalobce směšuje na jedné straně azylové řízení, jehož výstupem bylo rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany a na druhé straně předmětné správní řízení, jehož výstupem je napadené rozhodnutí. K tomuto městský soud konstatuje, že azylové řízení není meritem projednání a rozhodnutí v právě projednávané věci. Předmětem soudního přezkumu je napadené rozhodnutí a jemu předcházející správní řízení (týkající se žádosti žalobce o trvalý pobyt), a to podle žalobních bodů, jak je žalobce v žalobě vymezil. Obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Neuvedl-li žalobce skutečnosti, kterými by zpochybňoval konkrétní skutkové okolnosti daného případu, musí soud hodnotit napadené správní rozhodnutí obecně komplexně (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005 č. j. 7 Afs 104/2004-54). K uplatněné námitce proto městský soud uvádí, že ze správního spisu z ničeho nezjistil tvrzení žalobce, že by prvostupňový orgán odmítl ukončit pobyt žalobce vydáním výjezdního příkazu a že mu prodlužoval doklad v řízení o prodloužení doplňkové ochrany, opravňující žalobce k setrvání na území. Je věcí žalobce, zda proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany podal či nepodal žalobu ve správním soudnictví, tato otázka také není předmětem zkoumání tohoto soudu.
26. Druhý žalobní bod není důvodným.

27. *Ve třetím žalobním bodu* namítl žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, že v něm nebyly vysvětleny úvahy, kterými se správní orgány řídily při posuzování pobytového oprávnění žalobce v době podání žádosti a ve vztahu k pobytu, který mu byl prodloužen do 30. 6. 2018. Toliko uvedly, že žalobce nebyl oprávněn žádost podat. S tímto tvrzením se soud neztotožnil.
28. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008 č. j. 3 As 51/2007-84). Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003 č. j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003 č. j. 2 Ads 33/2003-78) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003 č. j. 7 A 181/2000-29), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, protože není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994 č. j. 6A 63/93-22). Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008 č. j. 7 Afs 212/2006-76). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.
29. Soud dodává, že s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je nutné rozhodnutí prvostupňového orgánu i žalovaného posuzovat jako celek; případné vady odůvodnění rozhodnutí prvostupňového orgánu tak mohl zhojit žalovaný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013 č. j. 6 Ads 134/2012-47). Soud rovněž uvádí, že zrušení správního rozhodnutí výlučně pro nepřezkoumatelnost vylučuje možnost věcného posouzení žalobních bodů, a tím pádem se prodlužuje celková délka sporu, což neprospívá ani účastníkům řízení, ani správním orgánům. Námitku nepřezkoumatelnost je tedy nutné hodnotit i ve vztahu k hospodárné a k racionální aplikaci práva.
30. Napadená rozhodnutí posoudil soud optikou výše uvedené judikatury a dospěl k závěru, že rozhodnutí nepřezkoumatelná nejsou. Z jejich odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu správní orgány vyšly, jak vyhodnotily pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudily. Rozhodnutí jsou řádně odůvodněna a jsou plně srozumitelná.

Ani tvrzená nepřekoumatelnost napadeného rozhodnutí, soudem zjištěna nebyla. Oba stupně správních orgánů v rozhodnutích vysvětlily, jak ke svým závěrům dospěly. Prvostupňový orgán v posledním odstavci na str. 1 usnesení uvedl právní úpravu, z níž vycházel, v následujících prvních čtyřech odstavcích na str. 2 do zmiňované právní úpravy promítl skutkové okolnosti daného případu, v dalším odstavci uvedl, že na základě výše uvedeného řízení zastavil a doplnil, podle kterého zákonného ustanovení. Obdobně postupoval žalovaný, který na str. 3 v části III. napadeného rozhodnutí poté, co citoval právní úpravu, uvedl v posledním odstavci na str. 3 a v prvních čtyřech odstavcích na str. 4 skutkové okolnosti, které se týkaly žalobce, a ve vztahu k námitce žalobce citoval z rozhodnutí prvostupňového orgánu. Podle soudu oba správní orgány se dostatečně dobou podání žádosti žalobce zabývaly. Na jejich závěry městský soud odkazuje a s nimi se ztotožňuje. Nebylo nezbytné, aby se správní orgány zabývaly prodloužením pobytu žalobce do 30. 6. 2018 podle cestovního průkazu totožnosti, jelikož řízení o prodloužení doby doplňkové ochrany bylo žalobci zastaveno, a to s právní mocí dne 15. 6. 2018. Podle § 2 odst. 3 zákona o azylu osobou požívající doplňkové ochrany se rozumí cizinec, kterému byla udělena doplňková ochrana, a to po dobu platnosti rozhodnutí o udělení nebo prodloužení doplňkové ochrany. Osobou požívající doplňkové ochrany se rozumí dále cizinec, který podal v době platnosti rozhodnutí o udělení nebo prodloužení doplňkové ochrany žádost o prodloužení doplňkové ochrany, a to do doby nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva o této žádosti. Uvedenou osobou žalobce nebyl, s právní mocí uvedeného rozhodnutí pozbyl žalobce statut pobytového oprávnění podle zákona o azylu.

31. Třetí žalobní bod není důvodným.
32. Na základě shora uvedeného městský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. října 2021

JUDr. Jan Ryba, v. r.
předseda senátu